

УДК 327:316.722

DOI <https://doi.org/10.32782/apfs.v053.2025.33>**Т. В. Гончарук-Чолач**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5640-2605>*доктор філософських наук, професор,
завідувачка кафедри політології та філософії імені Сергія Коновала
Західноукраїнського національного університету***М. В. Лазарович**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5640-2605>*доктор політичних наук,
професор кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності
Західноукраїнського національного університету***О. Ю. Докаш**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2064-8934>*доктор політичних наук,
доцент кафедри політології та філософії імені Сергія Коновала
Західноукраїнського національного університету***М. І. Гурик**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5864-4931>*кандидат історичних наук,
доцент кафедри політології та філософії імені Сергія Коновала
Західноукраїнського національного університету*

ЦИФРОВІ ФРОНТИ: ПОЛІТИЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ЇХ РОЛЬ У СУЧАСНІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ КОНСОЛІДАЦІЇ

Постановка проблеми. Сучасні політичні технології відрізняються від традиційних за рахунок активного використання цифрових інструментів та соціальних мереж. Мікротаргетинг, аналіз великих даних, персоналізовані кампанії – все це стало частиною політичного арсеналу, який дає змогу більш точно націлювати політичні послання на різні соціальні групи, а також ефективно реагувати на зміну громадської думки в реальному часі. Водночас, політичні технології не лише сприяють досягненню політичних цілей, але й можуть використовуватись для маніпуляцій, що веде до ризиків і зловживань у політичному процесі. Ці інструменти здатні істотно змінювати взаємодію політичних акторів з громадськістю. Використання технологій на етапах виборчих кампаній, формування іміджу кандидатів, а також управління кризами стає ключовим аспектом у забезпеченні політичної стабільності і впливу. Але так само вони можуть мати негативні наслідки у вигляді посилення поляризації, маніпулювання емоціями та розколу в суспільстві [2, с. 19]. Через це політичні технології і національна консолідація перебувають у постійній взаємодії, і цей зв'язок може бути як конструктивним, так і деструктивним, залежно від того, як застосовуються інструменти політичного впливу. Правильно використані політичні технології можуть стати

потужним засобом для зміцнення національної єдності. Наприклад, через цифрові платформи можна об'єднати різні соціальні та етнічні групи навколо спільних цінностей, організувати ефективні кампанії за національну ідентичність або сприяти формуванню громадянської єдності в умовах криз. З іншого боку, недбале або маніпулятивне використання політичних технологій може призвести до посилення соціальних розколів, розповсюдження фейкових новин, використання інформаційних технологій для дезінформації, що підриває довіру між різними групами населення. Наприклад, в умовах політичної кампанії маніпулювання настроями виборців через фальшиві або перекручені наративи може посилити етнічні, релігійні або політичні суперечності, замість того щоб забезпечити консолідацію. У сучасному світі, де більшість людей проводить значну частину свого часу в цифровому просторі, політичні технології також піддаються революції [7, с. 64]. Традиційні методи впливу на громадську думку і організацію політичних кампаній поступаються місцем інноваційним інструментам, серед яких провідну роль відіграють цифрові технології. Це дозволяє політичним акторам більш точно визначати цільові аудиторії, адаптувати свої стратегії під реальні потреби і навіть маніпулювати інформацією з метою мобілізації або політичного впливу.

Завдяки таким технологіям, як соціальні медіа, мікротаргетинг і аналіз великих даних, політичні кампанії набувають нових вимірів, що відкривають як величезні можливості, так і серйозні виклики для національної консолідації. Їх аналіз потребує переосмислення, оскільки саме в межах цих технологій виникають цифрові фронти, які реагують на актуальні виклики сучасності, включаючи національну консолідацію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Одним з важливих аспектів досліджень даної теми є взаємодія між цифровими технологіями та національною ідентичністю, а також їхнє використання для політичної мобілізації та стабільності. За словами дослідника Романа Базики, який у своїх роботах підкреслює, важливу роль соціальних медіа у формуванні національної самосвідомості, зокрема в умовах кризи чи війни. Вчений вважає, що через такі платформи, як Facebook, Twitter та Telegram, можна не лише підтримувати національну єдність, але й створювати певний політичний наратив, що допомагає утримувати стабільність у країні [2]. Ще одне важливе дослідження провів Олександр Скороход, який досліджує вплив цифрових політичних технологій на виборчі процеси і формування громадської думки. Він аналізує, як використання великих даних і мікрореклами на платформах соціальних медіа змінює традиційні механізми політичної мобілізації. Скороход акцентує увагу на тому, як політичні кампанії використовують ці технології для маніпуляцій і мобілізації електорату, що може мати як позитивний, так і негативний вплив на національну консолідацію [9]. Також варто зазначити роботи С. Турнбул-Дугарте, який вивчає роль цифрових технологій у створенні ідеологічних фронтів в умовах сучасних політичних конфліктів. Дослідник зосереджується на впливі інформаційних війн і цифрової пропаганди, особливо в контексті гібридних воєн. В його дослідженнях порушується питання того, як цифрові технології можуть бути використані для посилення або ослаблення національної єдності в умовах зовнішнього втручання [16]. Таким чином, дослідження цифрових фронтів, політичних технологій та їхнього впливу на національну консолідацію охоплює широкий спектр тем від мобілізації національної ідентичності до етичних та правових аспектів.

Формування цілей статті (постановка завдання). Метою нашої статті є вивчення впливу цифрових технологій на політичні процеси та їх роль у зміцненні національної консолідації в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні соціальні мережі, такі як Facebook, Twitter, Instagram, TikTok та інші платформи, стали основними майданчиками для політичного впливу. Вони не лише дають змогу безпосередньо комунікувати

з громадянами, але й дозволяють побудувати персоналізовані політичні стратегії, спрямовані на мобілізацію виборців. Наприклад, під час виборчих кампаній або політичних протестів у ряді країн світу соціальні мережі слугували платформами для поширення інформації, мобілізації прихильників, а також організації офлайн-акцій. Однак ця потужна здатність соціальних мереж має й темну сторону. Зокрема, через алгоритми рекомендацій соціальні платформи можуть створювати «відлуння» – замкнуті простори, де люди отримують тільки ту інформацію, яка підтверджує їхні переконання, що в кінцевому підсумку може призвести до соціальної поляризації та посилення конфліктів між різними групами населення [1, с. 120].

Один із найбільших досягнень сучасних цифрових політичних технологій – це мікротаргетинг. За допомогою аналізу великих даних (Big Data) політичні партії та кампанії можуть здійснювати вкрай точне таргетування виборців. Великі дані дозволяють збирати інформацію про поведінку користувачів, їхні інтереси, вподобання, місцезнаходження та навіть емоційний стан. Ці дані дають змогу створювати персоналізовані політичні повідомлення, які максимально точно відповідають потребам і переконанням кожної окремої групи або навіть індивідуального виборця. Такі кампанії можуть включати в себе точні наративи, що орієнтуються на конкретні соціальні чи культурні групи, або ж навіть маніпулювання емоціями виборців через певні політичні меседжі. Наприклад, під час президентських виборів в США 2024 року активно використовувався мікротаргетинг, що дозволило сконцентрувати зусилля на конкретних штатах, де навіть невеликі зміни в електоральних настроях могли визначити результат [13]. Водночас ця технологія виявилася і надзвичайно ефективною у створенні «підготовлених» наративів для тих, хто вже має певні політичні переконання. Однак, хоча мікротаргетинг і дозволяє досягати високої ефективності в політичних кампаніях, він також викликає етичні та правові питання. Віртуальні платформи стали не лише інструментами комунікації, але й могутніми механізмами для організації політичних кампаній. Онлайн-активізм, краудфандинг, петиції, електронні голосування та збори – усі ці інструменти використовуються для залучення громадян до політичних процесів. Наприклад, краудфандинг дозволяє збирати фінансування на політичні кампанії безпосередньо від громадян, тим самим демонструючи підтримку або протест проти існуючих політичних структур. Віртуальні платформи стають особливо важливими в контексті мобілізації молоді та активних громадян, які часто не залучені до традиційних політичних процесів. Вони відкривають можливість для орга-

нізації протестних рухів, масових кампаній за зміну законодавства або для підтримки політичних ініціатив на локальному рівні. Однак, така свобода в організації політичних рухів у віртуальному просторі також створює небезпеку для національної безпеки. Платформи, що не підлягають жорсткому контролю, можуть стати осередками для поширення екстремістських ідей, закликів до насильства або дезінформації [5].

Не можна не згадати й про проблему, що виникає через поширення фейкових новин і маніпуляцій з інформацією. Дезінформація, часто спрямована на створення соціального хаосу або підірвання довіри до демократичних інститутів, має великий вплив на політичний процес. Ось чому важливою стратегією в боротьбі з цим явищем є посилення інформаційної грамотності серед населення, розвиток механізмів перевірки фактів та підтримка незалежних медіа. Цифрові технології відкривають нові можливості для інтеграції різних соціальних груп, сприяючи створенню єдиної національної спільноти. Платформи соціальних медіа, онлайн-освіта, електронне урядування та інші цифрові інструменти можуть відігравати ключову роль у зміцненні почуття єдності в умовах глобалізованого світу. Вони надають можливість для громадян з різних регіонів країни взаємодіяти, обмінюватися думками, культурними особливостями та спільно вирішувати соціальні проблеми. Це створює спільний інформаційний простір, де виокремлюються важливі національні цінності, традиції та ідентичність. Цифрові платформи можуть також слугувати інструментом для реалізації політики інклюзивності, забезпечуючи доступ до інформації та послуг для вразливих груп населення, таких як люди з обмеженими можливостями, представники національних меншин або жителі віддалених регіонів. Це забезпечує не лише рівні можливості для всіх громадян, але й сприяє їхньому залученню до процесу національної консолідації. Однак, поряд із потенціалом для єднання, цифрові технології також несуть у собі ризики, зокрема, пов'язані з соціальною поляризацією. Фальшиві новини, фейки та штучно створені конфлікти можуть не тільки дестабілізувати політичний процес, але й призвести до розколу між різними частинами суспільства. Відсутність відповідного регулювання або слабкий контроль за контентом може привести до радикалізації та загострення міжгрупових суперечок. Цифрові технології також мають безпосередній вплив на національну безпеку. Вони можуть бути як інструментом стабільності, так і фактором дестабілізації. В умовах політичних криз цифрові платформи можуть стати місцем для організації протестів, але й одночасно для маніпуляцій з боку внутрішніх чи зовнішніх суб'єктів. Використання цифрових технологій у геополі-

тичних змаганнях і гібридних війнах може стати серйозною загрозою. Кіберзагрози, наприклад, хакерські атаки на інфраструктуру, можуть порушити стабільність держави, а вплив через соціальні мережі може привести до ескалації конфліктів [3]. У той же час, цифрові технології можуть стати важливим інструментом для захисту національних інтересів, якщо вони будуть належним чином інтегровані в систему безпеки країни. Також цифрові технології можуть стати потужним чинником національної консолідації, якщо будуть використовуватися для підвищення взаєморозуміння між соціальними групами, зміцнення демократичних інститутів та підтримки єдності [7]. Ірландія є прикладом країни, де цифрові технології допомогли у процесі національної консолідації, зокрема через використання онлайн-ресурсів та соціальних медіа під час кампаній за єдність. Після довгих років політичної та релігійної розбіжності між Північною Ірландією та Ірландською Республікою, цифрові платформи стали важливим інструментом для просування кампаній за мир та співіснування. Одним з ключових моментів була кампанія за легалізацію одностатевих шлюбів у Республіці Ірландії (2015), де цифрові платформи відіграли важливу роль в організації голосувань, підвищенні рівня обізнаності та мобілізації виборців. Зокрема, соціальні медіа стали майданчиком для обміну думками та забезпечення голосів молодших виборців, які традиційно могли б бути менш активними на традиційних політичних платформах. Цифрові технології стали потужним інструментом для посилення демократичної участі, що дозволило консолідувати суспільство навколо цінностей рівності та прав людини. Крім того, ірландська ініціатива «Together for Yes» у 2018 році, спрямована на скасування восьмої поправки (що забороняла аборт), використала соціальні мережі та онлайн-ресурси для залучення молоді та поширення інформації [10]. Ця кампанія не тільки мобілізувала виборців, але й допомогла подолати глибокі соціальні та політичні розбіжності, сприяючи національній єдності через доступ до відкритої та прозорої інформації. У країнах Скандинавії цифрові технології також використовуються для посилення національної єдності та політичної стабільності. В Швеції, Норвегії та Данії цифрові платформи стали важливими інструментами в процесі демократичної інтеграції меншин і сприяли глибшій політичній участі громадян. Окремі політичні партії і урядові ініціативи, використовуючи цифрові інструменти, сприяли національній консолідації, забезпечуючи рівний доступ до політичних дебатів. У Швеції, наприклад, платформи для електронного голосування та онлайн-дискусії були використані для залучення більше громадян до політичних процесів на всіх рівнях, зокрема

для інтеграції іммігрантських спільнот. Це дозволило зменшити соціальну напругу між різними групами, сприяючи більшій політичній та соціальній єдності [11].

Колумбія є іншим яскравим прикладом використання цифрових технологій для сприяння національній консолідації в умовах постконфліктного періоду. Кампанія за мирний процес з Революційними збройними силами Колумбії (FARC), в рамках мирної угоди, активно використовувала соціальні медіа для підвищення обізнаності та залучення громадян до обговорення важливих соціальних питань, таких як реінтеграція колишніх бійців в суспільство. Цифрові кампанії дозволили створити платформу для обміну думками між різними групами населення, що сприяло зменшенню стереотипів і допомогло подолати соціальні розбіжності, пов'язані з конфліктом. Сучасні цифрові інструменти були важливими для досягнення мирної угоди і зміцнення політичної стабільності в країні [10].

Організація Об'єднаних Націй (ООН) активно використовує цифрові технології для підтримки миротворчих ініціатив і просування політичної стабільності в різних країнах. Зокрема, ООН ініціює проекти електронного врядування та онлайн-освіти, що сприяє розвитку демократії в країнах, що переживають політичні кризи. Так, у багатьох країнах Африки та Азії ООН допомагає створювати цифрові платформи для комунікації урядів із громадянами, забезпечуючи більшу прозорість та підзвітність. Наприклад, ООН через свою програму UNDP (Програма розвитку ООН) реалізує ініціативи з використання технологій для вдосконалення виборчих процесів у країнах, що переживають конфлікти. Ці технології включають системи електронного голосування, інструменти для моніторингу виборів та платформи для прозорої комунікації між урядом і громадськістю, що сприяє інтеграції та національній єдності [15].

ЄС активно підтримує використання цифрових політичних технологій для сприяння стабільності та консолідації в країнах-учасниках. В особливості, в контексті інтеграції нових держав-членів, ЄС використовує цифрові платформи для зміцнення демократичних інститутів та забезпечення політичної стабільності. Одна з таких ініціатив – програма «Digital Single Market» Європейського Союзу, що має на меті інтеграцію цифрових технологій у всі аспекти економічного та політичного життя. Цей проект передбачає розвиток інфраструктури для електронного врядування та зміцнення прав людини в країнах Східної Європи, де цифрові технології допомагають залучати громадян до політичних процесів, підтримувати демократичні практики та сприяти стабільності. ЄС також активно фінансує проекти, які використовують цифрові інструменти для підвищення рівня

інклюзивності, зокрема через створення платформ для участі в політичних дебатах та просування культурної ідентичності в різних регіонах Європи [12].

Цифрові політичні технології стали важливими інструментами національної консолідації в багатьох країнах, де вони сприяли не тільки демократії та стабільності, але й допомогли зміцнити соціальні зв'язки серед різних груп населення. Інтеграція цифрових платформ у політичні процеси є важливим кроком до забезпечення більшої відкритості, підзвітності та інклюзивності в суспільстві, що допомагає подолати соціальні розбіжності і сприяє національній єдності. Цифрові політичні технології не тільки змінили політичні процеси в багатьох країнах, але й продовжують трансформувати їх. У майбутньому ці технології можуть стати ще потужнішими інструментами для досягнення національної єдності, зменшення соціальних розбіжностей і підвищення демократичної участі. Однак, із розвитком технологій з'являються нові виклики, зокрема етичні та правові питання, що потребують уважного розгляду та регулювання [6].

Штучний інтелект має величезний потенціал для трансформації політичних процесів. У майбутньому ШІ може стати важливим інструментом для аналізу політичних настроїв, прогнозування виборчих результатів та навіть для допомоги в розробці політичних програм. Наприклад, технології машинного навчання можуть аналізувати величезні обсяги даних, отриманих з соціальних мереж та інших онлайн-ресурсів, для виявлення тенденцій і розуміння громадської думки. ШІ може допомогти забезпечити більш персоналізовані політичні комунікації, адаптуючи зміст повідомлень залежно від конкретної аудиторії [8, с. 20]. Це може покращити рівень взаємодії між громадянами та політичними лідерами, а також спростити процеси прийняття рішень, орієнтуючи їх на фактичні потреби та інтереси людей. Водночас виникає питання етики використання ШІ. Однією з найбільш перспективних технологій для зміцнення довіри до політичних процесів є блокчейн. Це технологія, яка дозволяє забезпечити абсолютну прозорість та незмінність даних. У політичному контексті блокчейн може бути використаний для створення системи електронного голосування, що дозволить забезпечити високий рівень безпеки та прозорості виборчих процесів. Блокчейн може також забезпечити прозорість фінансування політичних кампаній, запобігаючи корупції та несанкціонованому впливу на виборчі процеси. Крім того, децентралізовані платформи на основі блокчейну можуть використовуватися для залучення громадян до прийняття рішень, надаючи можливість кожному висловити свою думку в реальному часі і мати змогу перевірити,

як використовується їхній голос чи внесок у політичні процеси. Проте є й обмеження. Не всі країни мають необхідну інфраструктуру для ефективного використання блокчейну, і ще потрібно вирішити питання з технічною доступністю, навчанням громадян, а також можливими загрозами з боку кібератак. Віртуальна та доповнена реальність може стати інструментом для створення нових форм політичних дебатів і зустрічей. Наприклад, за допомогою VR можна створювати віртуальні простори для обговорення політичних питань, де громадяни з різних регіонів можуть «зустрічатися» і взаємодіяти у віртуальних аудиторіях. Це допоможе зменшити бар'єри між регіонами та соціальними групами, сприяючи більшій політичній інтеграції та залученню [4].

З огляду на зростання впливу цифрових технологій на політику, необхідно ввести чіткі правила та етичні норми для їх використання. Важливо забезпечити прозорість у фінансуванні цифрових кампаній, а також розробити механізми боротьби з маніпуляцією та кіберзагрозами. Регулювання цифрових платформ має включати:

1. Запровадження чітких стандартів для захисту особистих даних виборців.

2. Заборону на маніпулювання виборцями через персоналізовану політичну рекламу без їхнього дозволу.

3. Встановлення норм для регулювання алгоритмів, які визначають контент у соціальних мережах, щоб уникнути негативного впливу на громадську думку [14].

Майбутнє цифрових політичних технологій є обіцяючим, але воно також несе серйозні виклики, зокрема у питаннях етики та правового регулювання. У разі належного контролю та відповідального використання ці технології можуть стати потужними інструментами для посилення демократії, зміцнення національної єдності та забезпечення прозорості в політичних процесах. Однак для цього потрібно розробити ефективні нормативні механізми та стратегії захисту громадян від можливих зловживань і маніпуляцій. Як бачимо, цифрові політичні технології мають значний вплив на процеси національної консолідації, як в позитивному, так і в негативному аспектах. Вони можуть сприяти єдності, зміцнюючи соціальні зв'язки, залучаючи різні групи громадян до політичних процесів і забезпечуючи доступ до інформації. Платформи соціальних медіа, електронне врядування, цифрове голосування та інші технології сприяють більш відкритим, інклюзивним та доступним політичним процесам. Ці технології дозволяють громадянам активно брати участь у формуванні політики, що в свою чергу зміцнює демократичні процеси та створює умови для національної єдності. Проте цифрові технології можуть також мати зворотний ефект,

посилюючи соціальну поляризацію, якщо вони використовуються неправильно або зловмисно. Алгоритми соціальних мереж, які сприяють створенню інформаційних бульбашок, можуть загострювати існуючі розбіжності між політичними та соціальними групами. Крім того, маніпуляція даними та поширення дезінформації через цифрові платформи можуть розколоти суспільство, створюючи конфлікти та недовіру до політичних інститутів.

Висновки. Роль цифрових політичних технологій у національній консолідації залежить від того, як ці технології використовуються – для сприяння відкритості, рівності та інклюзивності або для маніпулювання громадською думкою та посилення розколів у суспільстві. Зважаючи на швидкий розвиток цифрових політичних технологій та їхній вплив на політичну консолідацію, існує кілька важливих напрямків для майбутніх наукових досліджень і практичного застосування технологій у політичному контексті:

1. Необхідно поглиблене дослідження етичних аспектів застосування цифрових технологій у політиці, зокрема в питаннях конфіденційності даних, маніпулювання інформацією та етичних норм використання штучного інтелекту в політичних процесах. Це дозволить створити чіткі рекомендації для законодавчого регулювання в цій сфері. Аналіз впливу алгоритмів на політичну поляризацію: Важливим є дослідження впливу алгоритмів соціальних мереж на політичну поляризацію та створення інформаційних бульбашок. Це дослідження допоможе зрозуміти, як технології можуть або повинні бути регульовані, щоб мінімізувати їх негативний вплив на суспільство та політичний процес.

2. Оскільки цифрові технології надають нові можливості для інтеграції громадян у політичні процеси, важливо вивчити можливості та обмеження електронного голосування, а також роль цифрових платформ у підвищенні прозорості урядів. Подальше дослідження цього напрямку сприятиме удосконаленню виборчих процесів і підвищенню довіри до політичних інститутів.

3. Вивчення практик інших країн, таких як Ірландія, Швеція, Колумбія та інші, може дати цінний досвід для розробки стратегій національної консолідації через цифрові технології. Це дозволить адаптувати їхні успішні практики до специфічних умов кожної країни, враховуючи її політичні та соціальні особливості.

4. Потрібно дослідити, як міжнародні організації, такі як ООН та ЄС, можуть сприяти розвитку цифрових політичних технологій в рамках своїх програм з демократизації та стабільності, а також як їхнє регулювання може допомогти забезпечити безпеку та ефективність використання цих технологій у національних політичних процесах.

Крім теоретичних досліджень, важливо також визначити практичні кроки для використання цифрових технологій у процесах національної консолідації. Це включає розробку рекомендацій для національних урядів щодо використання технологій для поліпшення взаємодії з громадянами, забезпечення прозорості виборів, боротьби з маніпуляцією та дезінформацією, а також надання рівних можливостей усім соціальним групам брати участь у політичних процесах. Цифрові політичні технології мають величезний потенціал для сприяння національній консолідації, але вони також несуть у собі ризики, які можуть призвести до поляризації та маніпуляцій. Для забезпечення їх позитивного впливу на політичні процеси необхідно розробити ефективні стратегії регулювання та етичні стандарти, а також активно проводити дослідження, що стосуються їх впливу на суспільство. Тільки при відповідальному використанні цих технологій можна досягти реальної політичної єдності та стабільності в умовах сучасних викликів.

Література

1. Андросович К. Соціальний розвиток особистості у суспільстві інформаційних технологій. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2023. № 1(60) 2023. С. 111–122.
2. Базик Р. Роль соціальних медіа як інструменту поширення пропаганди та їх вплив на політичну активність суспільства. *Науковий журнал «Політикус»*. 2024. Вип. 4. С. 16–22
3. Воронкова В., Кивлюк О., Андриякайтене Р. Еволюція від активного до відповідального громадянства до цифрового в контексті критичного мислення: досвід країн ЄС. *Humanities studies. Zaporizhzhia : Zaporizhzhia National University*. 2023. Vol. 91. No 14. P. 23–27.
4. Гасяк І. ChatGPT, Deep Text, розумний пошук – це та багато іншого, що вже потрібно знати про штучний інтелект. *Na chasi*. URL: <https://nachasi.com/tech/2023/02/28/chatgpt-deep-textrozumnyj-poshuk-tse-ta-bagato-inshogo-shho-vzhepotribno-znaty-pro-shtuchnyj-in>
5. Дмитрієв В. Комунікативний вимір формування політичної ідентичності. *Актуальні проблеми філософії та соціології*. 2022. № 33. С. 94–96.
6. Корнага О. Вплив цифрової трансформації на механізми державного управління регіональним розвитком. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic sciences*. 2024. Т. 326, № 1. С. 189–190.
7. Лазарович М. В., Гончарук-Чолач Т. В., Джугла Н. В. Цифрова революція в політиці та її вплив на постінформаційне суспільство. *Актуальні проблеми філософії та соціології*. 2025. № 52. С. 58–71.
8. Лазарович М. В., Гончарук-Чолач Т. В., Докаш О. Ю. Штучний інтелект в політичних маніпуляціях та трансформація виборчої культури. *Науковий журнал «Політикус»*. 2025. Вип. 1. С. 16–22.
9. Скороход О. П. Світовий досвід впровадження та використання цифрових технологій у виборчому процесі. *Політичне життя*. 2024. № 2. С. 24–37.

10. Alodat A. M. Social media platforms and political participation: a study of jordanian youth engagement. *MDPI*. URL: <https://www.mdpi.com/2076-0760/12/7/402>

11. Alvarez R. M., Hall T. E., Trechsel A. H. Internet Voting in Comparative Perspective: The Case of Estonia. *PS: Political Science & Politics*. 2019. Vol. 42, no. 03. P. 497–505. <https://doi.org/10.1017/s1049096509090787>

12. Belga D. Elektronisch stemmen is 100 procent beveiligd. <https://www.metrotime.be/>. URL: <https://www.metrotime.be/nl/nieuws/elektronisch-stemmen-100-procent-beveiligd>

13. Chen B. The Future of Social Media Is a Lot Less Social. *The New York Times*. URL: <https://www.nytimes.com/2023/04/19/technology/personaltech/tiktok-twitter-facebook-social.html>

14. Demoshenko G. The impact of digital transformation on municipal governance. *Public administration aspects*. 2022. Т. 10, № 1. С. 36–38.

15. The Role of Alternative Social Media in the News and Information Environment. *Pew Research Center*. URL: <https://www.pewresearch.org/journalism/2022/10/06/the-role-of-alternative-social-media-in-the-news-and-information-environment>

16. Turnbull-Dugarte S. J., Devine D. Support for digitising the ballot box: A systematic review of i-voting pilots and a conjoint experiment. *Electoral Studies*. 2023. Vol. 86. P. 102679. <https://doi.org/10.1016/j.electstud.2023.102679>

Анотація

Гончарук-Чолач Т. В., Лазарович М. В., Докаш О. Ю., Гурик М. І. Цифрові фронти: політичні технології та їх роль у сучасній національній консолідації. – Стаття.

Дане дослідження є надзвичайно актуальним в умовах глобалізаційних змін і розвитку новітніх технологій, що активно впливають на політичні процеси. Цифрові технології, зокрема соціальні медіа, онлайн-платформи та великі дані, стали важливими інструментами в руках держав і політичних акторів, що дозволяють формувати громадську думку, мобілізувати населення та підтримувати національну єдність. У цьому контексті стаття зосереджується на тому, як цифрові інструменти використовуються для підвищення політичної стабільності та створення позитивного іміджу країни на міжнародній арені, а також для зміцнення внутрішньої соціальної згуртованості. Однак, поряд з перевагами, цифрові технології мають і певні ризики, такі як маніпуляція громадською думкою через дезінформацію та пропаганду, що можуть призвести до політичних розколів та соціальних напружень. Особливо це стало помітним у країнах, які зазнають впливу гібридних війн, де цифрові технології активно використовуються для послаблення національної єдності та підризу стабільності. У таких умовах важливо розуміти, як балансувати між використанням технологій для зміцнення національної консолідації та забезпеченням їх етичного і правового регулювання, щоб уникнути зловживань і маніпуляцій. У дослідженні також порушується питання про роль цифрових технологій у виборчих кампаніях, де використання

великих даних і таргетованої реклами дозволяє політичним силам більш точно досягати виборців. Також особлива увага приділяється впливу цифрових технологій на формування національної ідентичності, що в умовах сучасних викликів є важливим аспектом політичної консолідації. Крім того, в контексті розвитку цифрових технологій зростає необхідність у розробці стратегій боротьби з інформаційними війнами і дезінформацією, що може стати серйозною загрозою для національної безпеки та політичної стабільності. Такі стратегії мають включати не лише технічні рішення, але й культурно-політичні механізми, які б сприяли зміцненню довіри громадян до цифрових платформ та забезпечували б захист від маніпуляцій.

Ключові слова: цифрові фронти, політичні технології, національна консолідація, мікротаргетинг, політичні кампанії, політичні процеси, віртуальні платформи.

Summary

Goncharuk-Cholach T. V., Lazarovych M. V., Dokash O. Yu., Huryk M. I. Digital fronts: political technologies and their role in modern national consolidation. – Article.

This research is extremely relevant in the context of globalization changes and the development of new technologies that actively influence political processes. Digital technologies, particularly social media, online platforms, and big data, have become essential tools in the hands of states and political actors, allowing them to shape public opinion, mobilize populations, and maintain national unity. In this context, the article focuses on

how digital tools are used to enhance political stability, create a positive image of the country on the international stage, and strengthen internal social cohesion. However, alongside the advantages, digital technologies also present certain risks, such as manipulating public opinion through disinformation and propaganda, which can lead to political divides and social tensions. This has become especially evident in countries experiencing the effects of hybrid wars, where digital technologies are actively used to weaken national unity and destabilize the country. In such conditions, it is essential to understand how to balance the use of technologies for strengthening national consolidation with ensuring their ethical and legal regulation to prevent abuse and manipulation. The study also addresses the role of digital technologies in election campaigns, where the use of big data and targeted advertising allows political forces to more accurately reach voters. Special attention is also given to the impact of digital technologies on the formation of national identity, which, in the context of modern challenges, is an important aspect of political consolidation. Furthermore, as digital technologies continue to develop, there is an increasing need for strategies to combat information warfare and disinformation, which could pose a serious threat to national security and political stability. These strategies should include not only technical solutions but also cultural and political mechanisms that foster trust in digital platforms and ensure protection from manipulation.

Key words: digital fronts, political technologies, national consolidation, microtargeting, political campaigns, political processes, virtual platforms.